nimetatud Sootaga vallas Otto Pärlini, Saadjärve vallas Vildi (13 ha), Marga (4—5 ha), Pursti (5—6 ha) jne. talude sookuivatused.

Karjandus pole mitte just samal määral arenenud kui põllundus. Puht-tõukarja kasvatamine pole leidnud taludes tarvilist vastukõla; seepärast võime kohata angeli ja friisi karja segamini maakarjaga. Sama lugu paistab silma ka lammaste, sigade ja hobuste kasvatamises. Ainult viimsel ajal on märgata sel alal paranemistunnuseid, milleks tõuget annab piimaasjanduse- ja põllutöö-koolide lähedus (Kuremaal ja Vahil). Karjapidamist hõlbustavad ka võrdlemisi head heinamaad, eriti Amme ja Emajõe luht. Niidetakse tavaliselt käsitsi (165. joon), sest et niidumasinate kasutamine raske niitude korraldamatuse tõttu.

J. Pääsuke'se foto E. R. M. kogudest.

165. joon. Heinaniitjad Sootaga vallas.

Aiandus on vähe arenenud ja moodustab ainult kõrvalise tähtsusega tuluallika. Varemail ajul andsid suuremaid sissetulekuid mõisate viljapuu-aiad, kuid viimsel ajal on needki kängumas. Talud peavad viljapuu-aedu enam ilustuseks, saades vähemal mõõdul sealt oma tarviduseks ka õunu ja marju. Samuti on tähtsuseta järjel mesindus, millega tegemist teevad ainult üksikud harrastajad (õpetaja Pääsuke — Õvanurmes, Laastik — Sepa talus Voldis ja mõned teised). Aiandusprodukte saadavad müügile ainult üksikud peremehed.

Kalandusel kui tuluallikal on suurem väärtus Emajõe ning suuremate järvede piirkonnas. Siin leidub isegi elukutselisi kalureid. Tavaliselt on järved välja renditud ning rentnikud püüavad kalu peaasjalikult talvel nootadega. Suvine kalapüük on väikese tähtsusega.